

РЕШЕНИЕ

№ 2531

гр. София, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Р.Г.Б.

при участието на секретаря Ц.Б.Т.
като разглежда докладваното от Р.Г.Б. Гражданско дело № 20221110168952 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от 'А.' АД срещу ЗАД „Д.Ж.и.З.“ АД, с която са предявени при условията на обективно кумулативно съединяване осъдителни искове с правно основание чл. 411 КЗ и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът “А.” АД извежда субективните си права при твърдения, че между него и собственикът на л.а. м. “БМВ” съществувало застрахователно правоотношение, възникнало въз основа на договор за застраховка “Каско”, с предмет л.а. м. “БМВ”, с рег. № *****, скл. под формата на застрахователна полица № 0306X0682004/ 25.10.2021г., с период на застрахователно покритие 30.10.2021г.- 29.10.2022г. Същият сочи, че в срока на застрахователно покритие, на 14.12.2021г., е настъпило застрахователно събитие- пътнотранспортно произшествие (ПТП), което представлява покрит застрахователен риск, между л.а. м. БМВ“, с рег. № ***** и л.а. м. „Форд“, с рег. № *****. За настъпилото ПТП бил съставен Протокол за ПТП № 1824124 от 14.12.2021г. Според ищеца произшествието настъпило в резултат на виновното и противоправно поведение на водача на л.а. м. “Форд”, който нарушил правилото за движение по пътищата, регламентиращо задължението на водачите на МПС при извършване на маневра “движение назад”. Застрахованият по застраховка “Каско” уведомил ищеца за настъпилото ПТП, пред когото била образувана щета № 10321030104222, по която било определено обезщетение в размер на 3489,55 лева и били направени ликвидационни разноси в размер на 15 лева. В исковата молба са релевирани твърдения, че гражданската отговорност на водача на л.а. м “Форд“ била застрахована при ответника и била предмет на задължителна застраховка “Гражданска отговорност на автомобилистите”.

В исковата молба са развити съображения, че след изплащане на обезщетението, е встъпил в правата на застрахования- увреден от неправомерното увреждане, срещу

причинителя на вредите, като в случая гражданската отговорност на причинителя на вредата била застрахована от ответника, поради което бил встъпил в правата на застрахования срещу застрахователя по застраховка „ГО“ на причинителя на вредите, до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне.

Ищецът предявил претенцията си пред застрахователя на гражданската отговорност на водача на л.а. м. “Форд”. В срока, регламентиран в разпоредбата на чл. 412, ал. 3 КЗ, ответникът не изпълнил задължението си да възстанови платеното сума.

На следващо място, в исковата молба са наведени твърдения, че след изтичане на срока, посочен в хипотезата на чл. 412, ал. 3 КЗ, ответникът изпаднал в забава, от което ищецът претърпял вреди в размер на законната лихва.

При изложените фактически твърдения, ищецът моли съда да постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да плати сумата 3504,44 лева, представляваща застрахователно обезщетение, платено по застраховка „Каско“- застрахователна полица № 0306X0682004/ 25.10.2021г., с период на застрахователно покритие 30.10.2021г.- 29.10.2022г., обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 14.12.2021г., за което е образувана щета № 10321030104222 и сумата 288,15 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 27.02.2022г.- 18.12.2022г. Претендира присъждането на законна лихва и разноски.

В срока и реда по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника ЗАД „Д.Ж.З.“ АД, в който се изразява становище за неоснователност на предявените искове. Ответникът релевира доводи, с които оспорва механизма на ПТП, причинната връзка между механизма на ПТП и вредите, противоправността на поведението на водача, чиято гражданска отговорност е застраховал. Същият оспорва предявеният иск по размер и поддържа, че платеното обезщетение надвишава действителната стойност на вредите.

В отговора се релевира възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от водача на л.а. м. “БМВ”, който с поведението си нарушил правилата за движение по пътищата, регламентиран с разпоредбите на чл. 59а и чл. 98 ППЗДвП, като нарушил правилата за движение по пътищата, регламентиращи задължението на водачите на МПС при престой и паркиране и нарушил правилото за движение по пътищата, регламентиращо задължение на водачите на МПС, движещи се по скоростен път, принудено да спрат поради независещи от тях обстоятелства.

В обобщение, ответникът счита предявените искове за неоснователни и моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

На 25.10.2021г. между ищеца и собственика на л.а. м. “БМВ” е сключен договор за застраховка “Каско”, скл. под формата на застрахователна полица № 0306X0682004, с предмет л.а. м. “БМВ”, с рег. № *****, с период на застрахователно покритие 30.10.2021г.-

29.10.2022г.

В срока на застрахователно покритие, на 14.12.2021г., в гр. София е настъпило пътнотранспортно произшествие (ПТП) между л.а. м. БМВ“, с рег. № ***** и л.а. м. „Форд“, с рег. № № *****. От удостоверяванията на длъжностното лице в протокола се установява, че произшествието е настъпило при извършващия маневра “движение назад” от водача на л.а. м. “Форд”, който се ударил в спрелия и изчакващ да извърши маневра “завой надясно” л.а. м. “БМВ”.

В изпълнение на произтичащото от договора задължение, застрахователят е уведомил ищеца за настъпило застрахователно събитие, за което била образувана щета № 10321030104222, по която е определено обезщетение в размер на 3489,55 лева, което е платено на 12.01.2022г. (платежно нареждане от 12.01.2022г).

Ищецът е предявил претенцията си пред застрахователя на гражданската отговорност на водача на л.а. м. “Форд”.

Относно механизма на ПТП пред първоинстанционния съд са събрани гласни доказателствени средства- свидетелски показания и е назначена съдебно- автотехническа експертиза (САТЕ).

От показанията на св. Б. се установява, че същият управлявал л.а. м. “БМВ”. Свидетелят разяснява, че бил спрял управлявания от него автомобил и изчаквал да извърши маневра “завой надясно”, когато спрелият в локалното платно автомобил потеглил назад и се ударил в управлявания от свидетеля автомобил.

Св. Б. сочи, че същият се движел по локалното платно на бул. “Цариградско шосе”, като управлявал л.а. м. “Форд”. Свидетелят разяснява, че пропуснал да завие по улица, пресичаща локалното платно, поради което направил маневра “движение назад” и се ударил в л.а. м. “БМВ”.

Съдът счита, че на показанията на св. Б. следва да бъде дадена вяра. Същите са последователни, логични, отнасящи се до основни факти от предмета на доказване, кореспондиращи помежду си и с данните, съдържащи се в Протокола за ПТП и заключението на САТЕ.

Съгласно заключението на САТЕ, механизма на ПТП е следният: водачът на л.а. м. “Форд”, при извършване на маневра “движение назад”, се ударил в спрелия и изчакващ да извърши маневра “завой надясно” л.а. м. “БМВ”. Щетите по л.а. м. “БМВ” се намират в причинна връзка с механизма на ПТП. Вещото лице сочи, че средната пазарна стойност на вредите е в размер на 4256,33 лева.

Съдът счита, че заключението на вещото лице следва да бъде кредитирано като обективно, безпристрастно и даващо в пълнота отговор на поставената задача.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното от правна страна:

Относно иска с правно основание чл. 411 КЗ:

Процесуалноправно суброгацията в правата на увреденото лице се осъществява посредством регресния иск по чл. 411 КЗ, като в случая, правният интерес на застрахователя от воденето на иск несъмнено произтича от обстоятелството, че към датата на исковата молба все още не е било получено плащане от страна на застрахователя на причинителя на вредата. Релевантните към предмета на спора въпроси са наличието на валиден договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на лицето, с което ответникът се намира в застрахователно правоотношение, е настъпило събитие, за което застрахователят носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение застрахователят е изплатил на застрахования застрахователното обезщетение в размер на действителните вреди.

По отношение на иска с правно основание по чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен изискуем дълг и изпадането на ответника в забава, съответно отправена от ищеца покана за заплащане на главницата, получена от ответника при условията на чл. 84, ал. 2 ЗЗД.

Безспорни и ненуждаещи се от доказване в отношенията между страните са обстоятелствата, че ищецът е платил процесната сума на увреденото лице, че към момента на настъпване на ПТП ответникът е застраховал гражданската отговорност на водача на л.а. м. "Форд", както и че ответникът е заплатил на ищеца сумата 3489,55 лева по процесната щета.

От събраните по делото доказателства се установява, че между ищеца и собственика на л.а. м. "БМВ" е възникнало застрахователно правоотношение, въз основа на договор за застраховка "Каско", кл. под формата на застрахователна полица № 0306X0682004, с предмет л.а. м. "БМВ", с период на застрахователно покритие 30.10.2021г.- 29.10.2022г.

Между страните не е спорно и, че в срока на застрахователно покритие на договора за застраховка "Каско", на 14.12.2021г., е възникнало застрахователно събитие- ПТП, което представлява покрит застрахователен риск.

Първият спорен въпрос е какъв е механизма на деянието. Механизмът на ПТП се установява от събраните писмени доказателства- Протокол за ПТП и уведомление за щета, както и посредством събраните гласни доказателствени средства- свидетелски показания и заключението на САТЕ. От същите се установява и при какви обстоятелства е била причинена увредата на л.а. м. "БМВ", а именно, че водачът на л.а. м. "Форд" не е осигурил достатъчно странично разстояние между автомобилите. Изложеното обуславя извода, че водачът на л.а. м. БМВ" не е спазил правилото за движение по пътищата, регламентирано в разпоредбата на чл. 40 ЗДвП, вменяваща задължение на водачите на МПС, преди да започнат движение назад, да се убедят, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създадат опасност или затруднения за останалите участници в движението.

Протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК. Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са

се осъществили така, както е отразено в този документ. Тъй като механизмът на ПТП не е възприет непосредствено от длъжностното лице, същият има материална доказателствена сила досежно отразените в него обстоятелства- местоположение на МПС, настъпилите увреждания по МПС, за които следва да се приеме, че са се осъществили така, както е отразено в протокола. Конкретиката на случая сочи, че удостоверяванията в протокола корелират и с тези на САТЕ, чието заключение настоящият съдебен състав кредитира. На следващо място, удостоверяванията в протокола кореспондират и с показанията на св. Б., на които съдът дава вяра. Следва да се посочи и, че протоколът е подписан от водача на л.а. м. "Форд"- св. Б.. Ако протоколът за ПТП е подписан от участниците в ПТП, същият се ползва с материална доказателствена сила за неизгодните факти, чието настъпване е удостоверено с подписа на страните. В т.см. са решения № 85/ 28.05.2009г. на ВКС по т.д. № 768/ 2008г., II т.о., ТК, решение № 29/ 07.05.2008г. на ВКС по т.д. № 535/ 2008г., II т.о., ТК, решение № 24/ 10.03.2011г. на ВКС по т.д. № 444/ 2010г., I т.о., ТК, решение № 15 от 25.07.2014г. на ВКС по т.д. № 1506/ 2013г., I т.о., ТК, решение № 71 от 16.08.2017г. на ВКС по гр. д. № 60343/ 2016г., II г.о., ГК. В настоящия случай протоколът за ПТП е подписан от водача на л.а. м. "Б." без възражения, поради което се ползва с материална доказателствена сила относно отразените обстоятелства, при които е настъпило процесното ПТП, и обстоятелството, че водачът на л.а. м. "Форд" не е спазил правилото за движение по пътищата, вменяващо задължение на водачите на МПС, при извършване на маневра "движение назад", да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създадат опасност или затруднения за останалите участници в движението.

В светлината на изложеното следва да се приеме, че произшествието е настъпило при извършване на маневра "движение назад" от водача на л.а. м. "Форд", който не се убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението, с което нарушил правилото за движение по пътищата, регламентирано в разпоредбата на чл. 40 ЗДВП. Посоченото нарушение се намира в пряка причинна връзка с настъпилото ПТП, в случай, че водачът на л.а. м. "Форд" беше осигурил достатъчно странично разстояние между автомобилите, до произшествие нямаше да се стигне.

Съществуването на причинна връзка между механизма на ПТП и настъпилите вреди се установява от заключението на ПТП.

Във връзка с наведеното от ответника възражението за съпричиняване на вредоносния резултат, следва да се посочи следното:

За да е налице съпричиняване пострадалият следва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване. Съпричиняването на вредата изисква наличието на пряка причинна връзка между поведението на увредения и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД- обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен.

От събраните по делото доказателства не е установено, че водачът на л.а. м. "БМВ" с поведението си е допринесъл по някакъв начин за настъпването на вредоносния резултат, поради което не са налице предпоставките за приложението на разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Ответникът, чиято е доказателствената тежест за установяване на действия или бездействия, с които увреденият е допринесъл за вредоносния резултат и които да са в причинна връзка с него, не е ангажирал каквито и да било доказателства, че водачът на л.а. м. "БМВ" е допуснал нарушение на правилата за движение по пътищата относно престоят и паркирането. Следва да се посочи, че произшествието е настъпило в населено място, а не на скоростен път, поради което цитираната от ответника разпоредба на чл. 59а ЗДвП е неотносима. Ето защо възражението за съпричиняване е неоснователно.

При извод за противоправност на поведението на водача на л.а. м. "Форд", следва да бъде разгледан въпросът за действителната застрахователна стойност на увреденото имущество.

С разпоредбата на чл. 400, ал. 1 КЗ е дадена дефиниция на понятието действителна застрахователна стойност – стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество.

Като относима следва да бъде цитирана постановената по КЗ (отм.) практика по решение 167 / 11.05.2016г. по т.д. 1869 / 2014г. на ВКС, ТК, II т.о., с която по поставения материалноправен въпрос е отговорено, че съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.) застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието. В създадената съдебна практика по решение № 235 от 27.12.2013г. по т.д. № 1586/ 2013г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 37 от 23.04.2009г. по т.д. № 667/ 2008г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 209 от 30.01.2012г. по т.д. № 1069/ 2010 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 115 от 09.07.2009г. по т.д. № 627/ 2008 г. на ВКС, ТК, II т.о. и др. е прието, че обезщетението по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането. Този принципен отговор следва от разпоредбите на чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.) във връзка с чл. 203, ал. 2 КЗ (отм.) във връзка с ал. 4, уреждащи, че когато между страните по застрахователния договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество (ал. 2), т.е. по пазарната му стойност.

С решение 141/ 08.10.2015г. по т.д. № 2140/ 2014г. на ВКС, ТК, I т.о., по въпроса за начина на определяне на дължимото обезщетение за имуществени вреди, включително и при пълно погиване на застрахованото имущество, е възприета практиката на ВКС: решение № 37 от 23.04.2009г. по т.д. № 667/ 2008г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 79 от 02.07.2009г. по т.д. № 156/ 2009г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 22 от 26.02.2015г. по т.д. № 463/ 2014г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 209 от 30.01.2012г. по т.д. № 1069/ 2010г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 235 от 27.12.2013г. по т.д. № 1586/ 2013г. на ВКС, ТК, II т.о., че

застрахователното обезщетение при вреди на имущество е в размер на действително претърпените и доказани по размер вреди до уговорената в застрахователната полица застрахователна сума.

Съгласно чл. 15, ал. 4 от Наредба № 24 от 8.03.2006 г. обезщетението за вреди на моторни превозни средства се определя по методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, съгласно приложения № 1– 6. Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" по Наредба № 24 от 8.03.2006 г. на КФН, съгласно чл. 4 от нея, представлява указание за изчисляване на размера на щетата на МПС в случаите когато обезщетението се определя от застрахователя, на когото не са представени фактури за извършен ремонт в сервиз- в т.см. решение № 52 от 8.07.2010г. по т.д. № 652/ 2009 г. на ВКС, ТК, I т.о.; решение № 109/ 14.11.2009г. по т.д. № 870/ 2010г., решение № 153/ 22.12.2011г. по т.д. № 896/ 2010г.; решение № 209 от 30.01.2012г. на ВКС по т.д. № 1069/ 2010г., II т.о., с което на материалноправния въпрос относно за приложимостта на утвърдената с Наредба № 24/ 08.03.2006г. на КФН Методика към имуществената застраховка "Каско на МПС" и значението □ за размера на дължимото от застрахователя застрахователно обезщетение е даден отговор, че "Методиката по Наредба № 24/08.03.2006 г. на КФН не е задължителна, а съставлява указание относно начина на изчисляване на размера на щетата на МПС от застрахователя в случаите, когато на същия не са представени надлежни доказателства (фактури) за извършен ремонт на МПС в сервиз и когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка. Даденото в този смисъл разрешение важи както за обезщетението по чл. 226 КЗ, така и при иск по чл. 213 КЗ". При изчисляване на обезщетението не следва да се прилага и коефициента на овехтяване. В т.см. решение № 79 от 2.07.2009г. на ВКС по т.д. № 156/ 2009г., I т.о.: „Размерът на застрахователното обезщетение се определя в рамките на договорената застрахователна стойност на имуществото, съобразно доказания размер на претърпяната вследствие застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определено по пазарната му стойност. При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност"; решение № 6 от 2.02.2011г. на ВКС по т.д. № 293/ 2010 г., I т.о. Обезщетение по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането. Нормата на чл. 208 ал. 3 КЗ (отм.) във връзка с чл. 203 ал. 2 КЗ (отм.) във връзка с ал. 4 КЗ (отм.), изрично урежда, че когато между страните по застрахователни договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество (ал.2), т.е по пазарната му стойност. В тази насока ВКС се е произнесъл и в решение № 115 от 9.07.2009г. на ВКС по т.д. № 627/ 2008г., II т.о., ТК и решение № 209 от 30.01.2012г. на ВКС по т.д. № 1069/ 2010г., II т.о., ТК. Конкретиката на

случая сочи, че действителната стойност на повреденото имущество е 4256,33 лева, а платеното от ищеца обезщетение- 3489,55 лева, като ищецът е направил ликвидационни разноси в размер на 15 лева, поради което на ищеца следва да бъде присъдено по- ниската от двете суми, а именно платеното обезщетение в размер на 3489,55 лева.

Доколкото в случая платеното застрахователно обезщетение не е репарирано и причинителя на вредата е имал валидна застраховка „Гражданска отговорност“, налице са предпоставките на чл. 411 КЗ и за ответника е налице пасивна материална легитимация.

В обобщение, в случая са налице всички предпоставки от фактическия състав на регресния иск с правно основание чл. 411 КЗ, което обуславя основателността на предявения иск и неговото уважаване.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Регресното задължение, което възниква за застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност", е парично, поради което и при допусната забава в неговото изпълнение той дължи на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата.

В закона не е предвиден срок, в който това задължение трябва да бъде изпълнено, поради което застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" ще изпадне в забава след като бъде поканен от кредитора – чл. 84, ал. 2 ЗЗД.

По делото се установява, че ищцовото дружество е отправило покана до ответника да изпълни възникналото в негова тежест задължение за възстановяване на заплатеното застрахователно обезщетение и направените ликвидационни разходи, която е получена от адресата, видно от представените документи за връчване на куриерска пратка. Следователно ответникът изпада в забава и дължи обезщетение върху тази сума по чл. 86, ал. 1 ЗЗД от деня, следващ изтичане на срок за доброволно изпълнение, от 30 дни от уведомяването съгласно чл. 412, ал. 3 КЗ.

Размерът на лихвата за забава, определен по реда на чл. 162 ГПК върху главница 3504,55 лева за периода от 27.02.2022г. до 18.12.2022г. възлиза на 288,15 лева. Изложеното обуславя извод за основателност на предявения акцесорен иск.

По присъждане на направените по делото разноси:

Конкретиката на случая сочи, че в първоинстанционното производство ищецът е направил разноси за държавна такса 190,18 лева, за депозити за възнаграждение на вещо лице в размер на 250 лева и за възнаграждение на свидетел- 30 лева, както и за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лева,

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК, заплатените от ищеца такси, разноси по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. Отговорността на страните за разноси по чл. 78 ГПК е функционално обусловена от изхода на спора. Поради това разпоредбата на чл. 81 ГПК предвижда, че с оглед изхода на спора съдът се произнася и по исканията на

страните за разноси във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция. В конкретния случай ищецът е поискал да бъдат присъдени направените разноси до приключване на устните състезания, като ищецът е представил доказателства за извършването им.

Изложеното обуславя извод за основателност на искането на ищеца за присъждане на разноси.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „Д.Ж.З.“ АД, с ЕИК *****, да заплати на “А.”, с ЕИК *****, сумата 33504,44 лева, представляваща застрахователно обезщетение, платено по застраховка „Каско”- застрахователна полица № 0306X0682004/ 25.10.2021г., с период на застрахователно покритие 30.10.2021г.- 29.10.2022г., обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 14.12.2021г., за което е образувана щета № 10321030104222, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска- 19.12.2022г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 411 КЗ и сумата 288,15 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 27.02.2022г.- 18.12.2022г. , на основание чл. 86 ЗЗД.

ОСЪЖДА ЗАД „Д.Ж.З.“ АД, с ЕИК *****, да заплати на “А.”, с ЕИК *****, сумата 570,18 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____